

Worden wij gerechtvaardigd door het geloof VAN Christus of door ons geloof IN Christus?

Door: Albert Lukkien

*Dit artikel werd vóór 1940 geschreven;
het is in 2014 aangepast aan de toen gangbare Bijbelvertalingen.*

De verschillen in de Bijbelvertalingen

Galaten 2:16 luidt in de oude Statenvertaling (Jongbloededitie): ***“Wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof VAN Jezus Christus, zo hebben wij ook IN Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof VAN Christus.”***

Die vertaling is zeer goed. Een *concordante** vertaling naar de drie oudste Griekse handschriften zou luiden: ***“Wetende, dat een mens niet gerechtvaardigd wordt uit wetswerken, maar door het geloof VAN Christus Jezus, zo geloven wij ook IN Christus Jezus, opdat wij gerechtvaardigd zouden worden door het geloof VAN Christus.”***

* [Onder een concordante vertaling verstaat men een vertaling die een bepaald woord uit de te vertalen tekst telkens weergeeft met hetzelfde woord in de taal waarnaar vertaald wordt.]

De aandachtige lezer merkt op, dat hier tweemaal gesproken wordt over het geloof VAN Christus en eenmaal over het geloof IN Christus. Dat is niet hetzelfde. Geloven IN Christus doen wij; dat staat erbij: wij geloven in Christus Jezus. Het geloof van Christus is ZIJN geloof; het is het geloven dat HIJ doet. Christus gelooft of heeft geloofd; dat is het geloof VAN Christus. Als ik spreek over het geloof van Abraham, dan bedoel ik dat Abraham geloofd heeft; niet dat de een of ander in Abraham heeft geloofd. En waar hier in dezelfde tekst zowel over het geloof VAN Christus als over het geloof IN Christus gesproken wordt, kan het niet anders zijn, of de Schrift bedoelt met die twee uitdrukkingen niet hetzelfde. Ze spreekt over ons geloof in Hem en ze spreekt over Zijn geloof.

Maar nu lijkt het toch alsof verschillende vertalers van de Schrift dat niet hebben opgemerkt. Ik heb deze tekst nagelezen in nog vijf Nederlandse vertalingen en twee Engelse. *De Nieuwe Bijbelvertaling*, de *Groot Nieuws Bijbel*, de *Herziene Statenvertaling*, de *NBG-vertaling*, de *Willibrordvertaling* en de *American Standard Version* vertalen alle de tekst zo, dat ze de Griekse 2^e naamval CHRISTOU JËSOU weergeven door IN Christus Jezus. De *King James Version* vertaalt de 2^e naamval net als de *oude Statenvertaling* met VAN.

De Nieuwe Bijbelvertaling: ***“weten we dat niemand als rechtvaardige wordt aangenomen door de wet na te leven, maar door het geloof IN Jezus Christus. Ook wij zijn tot geloof IN Christus Jezus gekomen om daardoor, en niet door de wet, rechtvaardig te worden”***

Groot Nieuws Bijbel 1996: ***“Toch weten we, dat een mens niet van schuld wordt vrijgesproken door zich te houden aan de wet, maar door te geloven IN Christus Jezus. Ook wij zijn IN Christus Jezus gaan geloven om gerechtvaardigd te worden door geloof IN Christus en niet door naleving van de wet.”***

Herziene Statenvertaling: ***“weten dat een mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken van de wet, maar door het geloof IN Jezus Christus. En ook wij zijn IN Christus Jezus gaan geloven, opdat wij gerechtvaardigd zouden worden uit het geloof VAN Christus en niet uit werken van de wet.”***

NBG-vertaling 1951: ***“wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken der wet, maar door het geloof IN Christus Jezus, zijn ook zelf tot het geloof IN Christus Jezus gekomen, om gerechtvaardigd te worden uit het geloof IN Christus en niet uit werken der wet.”***

Willibrordvertaling 1995: ***“Aangezien wij weten dat de mens niet gerechtvaardigd wordt door de werken van de wet, maar alleen door het geloof IN Jezus Christus, zijn ook wij IN Christus Jezus gaan geloven, om gerechtvaardigd te worden door het geloof IN Christus en niet door de werken van de wet.”***

King James Version: ***“Knowing that a man is not justified by the works of the law, but by the faith OF Jesus Christ, even we have believed IN Jesus Christ, that we might be justified by the faith OF Christ, and not by the works of the law.”***

American Standard Version: ***“yet knowing that a man is not justified by the works of the law but through faith IN Jesus Christ, even we believed ON Christ Jesus, that we might be justified by faith IN Christ, and not by the works of the law.”***

De uitdrukking ***“het geloof van Christus”*** komt nog vijf keer voor in het Grieks (en ook in de oude Statenvertaling).

- Galaten 2:20 ***“dat leef ik door het geloof des [= van de] Zoons van God.”***
- Galaten 3:22 ***“opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden.”***
- Romeinen 3:22 ***“de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus.”***
- Romeinen 3:26 ***“opdat Hij rechtvaardig zij en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is.”***
- Filippenzen 3:9 ***“niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is.”***

In deze teksten hebben de overige Nederlandse vertalers steeds IN in plaats van VAN. De *King James Version* vertaalt 2x met OF en 1x met IN, de *American Standard Version* vertaalt 2x met IN en 1x met ON. Alleen de *oude Statenvertaling* vertaalt elke keer met VAN in bovengenoemde Bijbelverzen. De meeste Bijbelvertalingen zeggen dus, dat wij gerechtvaardigd worden door ONS geloof IN Christus. De *King James Version* zegt soms het ene en soms het andere, maar alleen de *oude Statenvertaling* houdt vol dat wij gerechtvaardigd worden door het geloof VAN Christus, zoals het staat geschreven in het Grieks.

Ik zou niet graag beweren dat de verschillende vertalers hier opzettelijk verkeerd hebben vertaald; ik geloof eerder dat ze het onwillekeurig hebben gedaan, hoewel ze gemakkelijk konden weten dat ze foutief vertaalden. Want dat CHRISTOU JĒSOU 2^e naamval is en *van Christus Jezus* betekent, dat weet elke Gymnasiumleerling, die een paar weken Grieks heeft geleerd.

Maar hoe komt het dan toch dat de gangbare vertalingen hier bijna zonder uitzondering verkeerd vertalen? Ik geloof dat het hierdoor komt: zij geloven niet dat Christus geloofd heeft; zij menen dat we niet mogen spreken over het geloof van Christus. Dat zou in strijd zijn met de overgeleverde leer. Die leer is zo totaal één geworden met ons denken, dat we, waar we lezen van het geloof van Christus, onwillekeurig denken aan ons geloof in Christus.

De "twee naturen van Christus"

Wij hebben al zoveel eeuwen een onschriftuurlijke leer gehad over de Persoon van Christus, dat de gedachte *Christus heeft geloofd* er bij ons niet in wil, ook al spreekt de Schrift over het geloof van Christus. Dat kan immers niet, zeggen wij dan. Hij hoefde immers niet te geloven, want Hij was "God de Zoon," ook toen Hij als mens rondwandelde in Palestina. Hij had immers twee naturen, een Goddelijke en een menselijke. Zie de Nederlandse Geloofsbelijdenis, artikel 19; Kort Begrip, vraag 33 en 34; Heidelbergse Catechismus, vraag 16, 17, 18 en 35.

De kerkelijke belijdenisschriften stellen ons voor, dat Christus tegelijk volkomen God en volkomen mens was, één Persoon met twee naturen, die ieder haar verschillende eigenschappen behielden. Hij was volkomen God, om door Zijn kracht de dood te overwinnen, én volkomen mens, opdat Hij voor ons zou kunnen sterven uit de zwakheid van het vlees. (Geloofsbelijdenis, artikel 19.)

Als dat waar is, dan kunnen we niet spreken over het geloof van Christus en dan hebben de vertalers gelijk, wanneer ze de Griekse tekst niet letterlijk weergeven. Maar ik wil liever gerechtvaardigd worden door het geloof van Christus, dan door mijn eigen geloof in Christus, want in mijn geloof heb ik niet veel vertrouwen.

Had Christus, toen Hij op aarde was, twee naturen? Heeft Hij die misschien nog? Was Hij een Godmens of een mens? Op die vragen kan alleen de Schrift antwoord geven. En dan wil ik in de eerste plaats opmerken, dat de naam Godmens nergens in de Schrift voorkomt en dat wij onze Heer dus niet zo moeten noemen.

Maar al komt de naam niet voor, dan zou toch de gedachte wel in de Schrift met andere woorden uitgesproken kunnen zijn. Daarom is het goed ten tweede op te merken dat onze Heer wel twintig keer in de Schrift een mens wordt genoemd. Zelf noemt Hij Zich in Johannes 8:40 - *een mens die de waarheid gezegd heeft*.

In de derde plaats wijs ik u op de teksten, waar onze verlossing aan de mens Jezus Christus wordt toegeschreven. Uit de NBG-vertaling:

- 1Timoteüs 2: 5-6 ***"Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, Die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen; en daarvan wordt getuigd te juister tijd."***
- 1Korintiërs 15:21 ***"Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens."***
- 1Korintiërs 15:47 ***"De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel."***

- Romeinen 5:15 *"...de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus..."*
- Handelingen 5:28 *"...gij wilt het bloed van deze mens op ons doen neerkomen."*

De mens Christus heeft geleden, en nergens staat - wat het Kort Begrip in vraag 34 leert - dat Zijn Godheid door haar kracht de aangenomen mensheid zo heeft gesterkt, dat zij de last van de toorn van God tegen de zonde heeft kunnen dragen. Men is geneigd om daarop te antwoorden: Dan was er ook niets bijzonders meer in dat lijden. Maar wat dan met de klacht: *Mijn God, waarom heb Gij Mij verlaten!* Was "God de Zoon" daar van God verlaten, of was de mens Christus Jezus, de Middelaar van God en mensen, van God verlaten?

De "drie-eenheid van God"

De onschriftuurlijke leer van de twee naturen in Christus heeft haar grond in de onschriftuurlijke leer van de drie-eenheid van God. Als God drie-enig is, als Christus "God de Zoon" is, ja, dan kunnen we redeneren dat Hij de menselijke natuur als een kledingstuk heeft aangetrokken; dat "God de Zoon" dus in menselijke gedaante (bijna had ik geschreven: in menselijke vermomming), op aarde heeft geleefd en gekruisigd en gestorven is. Maar deze redenering vervalt helemaal, zodra we niet meer de heilige Athanasius geloven (de enige Protestantse heilige, zie uw Psalmboek), maar de Schrift.

Athanasius zegt: "De Vader is eeuwig, de Zoon is eeuwig, de Heilige Geest is eeuwig; toch zijn het niet drie eeuwigen, maar één eeuwig." De Schrift zegt dat Christus het begin is van Gods schepping (Openbaring 3:14), de Eerstgeborene van heel de schepping (Kolossenzen 1:15). Staat daar dat Christus door God geschapen is, of staat het er niet?

Athanasius zegt: "Daarom is ook de Vader God, de Zoon God, de Heilige Geest God en toch zijn het niet drie goden, maar één God." De Schrift zegt dat alleen de Vader God is: *"...voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit Wie alle dingen zijn... en één Here, Jezus Christus, door Wie alle dingen zijn..."* (1Korintiërs 8:6, NBG-vertaling).

Toen God de wereld wilde scheppen, is Hij begonnen met Zijn Zoon te scheppen en in die Zoon heeft Hij alles geschapen, wat geschapen is in de hemelen en op de aarde; *in Hem en door Hem en tot Hem*, zoals Kolossenzen 1:16 zegt. Christus is de eniggeboren God (Johannes 1:18, volgens het Sinaïtische en het Vaticaanse handschrift), niet door een eeuwigdurende generatie, zoals de theologie zegt, maar door een generatie op één moment: *"Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt"* (Psalm 2:7, aangehaald in Handelingen 13:33; Hebrëeën 1:5; 5:5, NBG-vertaling).

De Schrift vertelt ons wel van deze Zoon. Hij was in de gestalte, letterlijk: in de vorm van God (Filippenzen 2:6). Hij is het Beeld van de onzichtbare God (Kolossenzen 1:15) en het beeld is niet de persoon zelf, al draagt het diens namen. Christus draagt de Goddelijke namen en is toch niet dezelfde, noch de gelijke van de Vader, Die niemand ooit gezien heeft, noch zien kan (1Timoteüs 6:16).

Die, hoewel Hij in de gestalte van God was, het niet als roef beschouwd heeft aan God gelijk te zijn (Filippenzen 2:6), er was in Hem niet de hoogmoed die zich aan God gelijk wilde maken. Integendeel: Hij heeft Zichzelf ontledigd en heeft de gestalte, de vorm van een slaaf aangenomen. Hij werd geen slaaf, net zoals Hij geen God geweest was; Hij nam de vorm aan van een slaaf, zoals Hij de vorm van God had gedragen.

Er staat dus dat Christus Zichzelf heeft ontledigd, leeggemaakt; dat Hij, Die in Gods gestalte was, alles wat in Hem was uit Zich heeft gedaan. Van al het Goddelijke dat in Hem was, heeft Hij Zich ontdaan, toen Hij op aarde kwam en Hij werd in de gedaante van een mens gevonden. Hij werd een mens met alle menselijke eigenschappen en van de Goddelijke eigenschappen ontdeed Hij Zich.

Christus, de tweede mens

De tweede mens, zo noemt de Schrift Hem. Hij was immers een nieuwe mens, evenals de eerste mens Adam. Hij is niet geboren als een gewoon mens uit vader en moeder, maar door een buitengewone daad van de geest, de kracht van de Allerhoogste, zodat Hij geen sterveling en dus geen zondaar was. Maar in alle andere opzichten leek Hij op Zijn broers.

Toen Hij op aarde kwam, bleef Hij dezelfde persoon, de Zoon van God, niet God, maar Goddelijk, hoger dan alle in Hem en door Hem geschapen wezens, het Beeld van de onzichtbare God en Hij was Zich, zoals uit Zijn woorden blijkt, dat ook volkomen bewust. Maar van al dat Goddelijke heeft Hij Zich ontledigd en Hij heeft door Zijn geboorte uit Maria een andere inhoud gekregen. Hij was een mens geworden, een zondeloos mens, maar een mens. Zonde en dood behoren immers niet tot het wezen van de mens.

Wanneer ik er de nadruk op leg dat Christus Zijn gelijkvormigheid aan God heeft afgelegd om gelijkvormig aan de mens te worden, dan is dat om Zijn daad van menswording hoger te waarderen. Indien Zijn mensheid slechts een omhulsel was, waarin Hij Zich voor een tijd hulde, terwijl Hij toch tegelijk God bleef, zoals de belijdenisschriften leren, en wanneer dan Zijn Godheid Zijn mensheid sterkte om de last van de toorn van God tegen de zonde te kunnen dragen, dan betekent die menswording niet veel; dan is ze geen ontleding.

Maar de Schrift spreekt van ontleding en noemt dus de menswording een vullen met een andere inhoud. Giet een fles wijn leeg en vul haar met water, dan heeft u een voorbeeld. Hij legde de gelijkvormigheid aan God af en werd een mens en die mens is de Middelaar van God en van mensen; die mens droeg als een mens de toorn van God tegen de zonde. Niet voor niets heet Hij, in tegenstelling tot de eerste mens, de tweede mens, de laatste Adam (1Korintiërs 15:45-49). De eerste Adam was ook niet zoals wij. Hij was een type van Christus, zegt de Schrift (Romeinen 5:14). Het verschil tussen de twee was, dat de eerste Adam mens werd door schepping, de tweede door menswording.

Adam had moeten leven door het geloof; Christus leefde door het geloof.

In Hebrëen 12:2 heet Hij de Leidsman en Voleinder van het geloof. De schrijver van de brief wekt de gelovigen op, dat ze met volharding de wedloop lopen, die hun voorgesteld is, zoals de gelovigen van Hebrëen 11 hebben gedaan, die het loon voor ogen hadden, zoals bijvoorbeeld van Mozes gezegd wordt in vers 26.

En dan wijst de schrijver na die wolk van getuigen ten slotte op Christus, Die ook geloofd heeft wat Hem beloofd was en met het oog daarop heeft volgehouden. Voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, heeft Hij het kruis verdragen en de schande veracht. Dat moet u ook doen, zegt de briefschrijver. De Leidsman van het geloof commandeert niet, maar leidt; Hij gaat Zelf mee op de weg van het geloof. Hij voltooit het geloof; Zijn geloof was een volkomen geloof.

Heeft Christus Zijn genezingen verricht door Zijn Goddelijke almacht of door Zijn menselijk geloof?

Op die vraag geeft de Schrift duidelijk antwoord. Wanneer Hij de maanzieke jongen geneest, dan zegt Hij tot Zijn discipelen dat zij het niet hebben kunnen doen vanwege hun ongeloof (Matteüs 17:19,20). Daaruit volgt dat Hij het deed door Zijn geloof; anders had Hij moeten zeggen: "Jullie kunnen het niet omdat jullie geen Goddelijke natuur hebben."

En als de onvruchtbare vijgenboom op Zijn vervloeking meteen verdort, zegt Hij weer tot Zijn discipelen dat zij door het geloof bergen zouden kunnen verzetten. Waardoor deed Hij dan Zijn daden? Door Zijn Goddelijke almacht? Maar dan had Zijn woord voor hen geen betekenis, want die bezaten zij niet. Zij moesten het doen door het geloof, omdat Hij het deed door het geloof.

Ik sprak eens met een gelovige theoloog over de Bijbelkritiek en ik zei, dat ik de Schriften van het Oude Testament geloofde, omdat Christus ze geloofde. Ja, zei hij, maar zou Hij daarin niet een kind van Zijn tijd geweest zijn? Zou dat ook niet hebben behoord tot Zijn vernedering? Nee, antwoordde ik, wanneer Hij een kind van Zijn tijd was en dus met de mensen van Zijn tijd meepraatte, dan was Hij een zondaar, dat wil zeggen: een mens, die niet bereikte wat Hij hoorde te bereiken. Juist omdat Hij een zondeloos mens was, is Zijn oordeel hierin beslissend.

Hij geloofde de Schriften. Hij haalde ze aan in Zijn gesprekken; Hij beriep Zich erop; ze waren voor Hem het einde van alle tegenspraak; ze hadden voor Hem Goddelijk gezag. In die Schriften was over Hem geschreven. In geloof aan die Schriften heeft Hij geleefd; in geloof aan die Schriften is Hij gehoorzaam geweest tot de dood van het kruis.

Wanneer hij een Godmens was geweest, dan had Hij de Schriften niet hoeven te geloven, dan had Hij door Zijn Goddelijke alwetendheid alles wel geweten. Maar Zelf erkende Hij, dat Hij niet alles wist. **"Maar van die dag of van die ure weet niemand, ook de engelen in de hemel niet, ook de Zoon niet, alleen de Vader."** (Marcus 13:32, NBG-vertaling).

We lezen van Hem in Lucas 2:40, NBG-vertaling: **"Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid, en de genade Gods was op Hem."** Als twaalfjarige onderwijst Hij de leraren niet, maar Hij verhoort en ondervraagt hen, niet om hen een examen af te nemen, maar om van hen te leren. Zij zaten immers op de stoel van Mozes (Matteüs 23:2).

En omdat Hij geen zondaar was, was Hij in Zijn ontwikkeling verder dan anderen van Zijn leeftijd, zodat de leraren versteld stonden over Zijn verstand en antwoorden. Maar ook daarna moest Hij nog toenemen in wijsheid en in grootte en in genade bij God en de mensen. Het is de normale menselijke ontwikkeling, sneller dan bij een ander, maar wel dezelfde ontwikkeling.

Wanneer we ons goed indenken dat Hij gedurende Zijn verblijf op aarde niet een Godmens was, maar een mens, dan begrijpen we dat Hij leefde door het geloof. In de Schriften was over Hem geschreven dat Hij de ogen van blinden zou openen en de doven zou laten horen (Jesaja 29:18). Daar stond het, dat de kreupele zou springen als een hert en de tong van de doofstomme zou juichen, wanneer het koninkrijk Gods gekomen zou zijn (Jesaja 35:5,6) en omdat Hij geloofde wat over Hem voorzgd was, kon Hij allen genezen die met hun kwalen tot Hem kwamen.

En in datzelfde geloof heeft Hij het kruis op Zich genomen, dat de profeten Hem hadden voorzgd. In de synagoge te Nazareth liet Hij Zich het boek van de profeet Jesaja geven en Hij las de eerste verzen van wat wij nu hoofdstuk 61 noemen. **"Heden is dit schriftwoord voor uw oren vervuld"** (Lucas 4:21, NBG-vertaling). Dat was bij Zijn eerste optreden.

En na Zijn opstanding zei Hij tot de twee die naar Emmaüs gingen: **"O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan? En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had"** (Lucas 24:25-27, NBG-vertaling).

En als ze later bij elkaar zijn met de elf en de anderen, zegt Hij tot hen: **"Dit zijn mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen moet vervuld worden"** (vers 44, dat wil zeggen: alles wat wij nu, ten onrechte, het Oude Testament noemen).

Die hele Schrift sprak van Hem; Hij geloofde de hele Schrift en deed wat daarin over Hem geschreven was. Hij geloofde de bevelen, die de Vader Hem gegeven had en rekende op de vervulling. Zo heeft Hij door het geloof geleefd, maar ook door het geloof Zich tot zonde laten maken. Hij, die geen zonde had gedaan (2Korintiërs 5:21). Zo is Hij door Zijn geloof gehoorzaam geworden tot de dood, ja, de dood van het kruis (Filippenzen 2:8). Dat deed Hij, zegt Paulus, toen Hij in de gedaante van een mens gevonden werd.

Hij opende hun verstand, zodat zij de Schriften verstonden. En Hij zei tegen hen: **"Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden"** (Lucas 24:45,46, NBG-vertaling). Wanneer Hij ons verstand opent, dan geloven wij dat Hij in geloof aan de Schriften, in geloof aan Zijn Vader, de weg van de dood is ingegaan.

En zo krijgt Paulus gelijk, wanneer hij zegt dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken van de wet, maar door het geloof van Christus Jezus. En nu, zegt Paulus, geloven wij ook IN Christus Jezus, opdat wij gerechtvaardigd worden door het geloof VAN Christus.

Niet ons geloof in Christus rechtvaardigt ons; wat voor waarde heeft ons geloof, dat wij daardoor gerechtvaardigd zouden worden. God moet het ons, evenals Abraham, tot gerechtigheid *rekenen* (Romeinen 4:3,5), wel een bewijs dat het geen gerechtigheid is. Maar Christus' geloof rechtvaardigt ons en wij geloven in Christus; wij geloven dat ZIJN geloof ons rechtvaardigt en daarmee zijn we ons er nu al van bewust, dat Zijn gerechtigheid ons wordt toegerekend.

Christus is niet meer in de gedaante van een mens. **"En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd ... tot de dood des kruises. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken"** (Filippenzen 2:8,9, NBG-vertaling), de Goddelijke naam.

Thomas noemt Hem: **"Mijn Here en mijn God!"** (Johannes 20:28, NBG-vertaling). Zowel Paulus als Petrus gebruiken die naam in hun brieven. Paulus verwacht de gelukkige hoop en verschijning van de grote God en Redder van ons, Jezus Christus (Titus 2:13, letterlijke vertaling). Petrus schrijft aan wie even kostbaar geloof met ons ontvangen hebben, door de rechtvaardigheid van onze God en Redder, Jezus Christus (2Petrus 1:1).

De naam boven alle naam is aan Christus gegeven en Zijn bede in Johannes 17:5, NBG-vertaling: **"En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf, met de heerlijkheid die Ik bij U had, eer de wereld was"** - is niet alleen verhoord, maar grotere heerlijkheid zal Hem ten deel vallen, wanneer in Zijn naam alle knie zal buigen, van de hemelingen, de aardbewoners en hen die onder de aarde zijn en alle tong zal belijden dat Jezus Christus Heer is (Filippenzen 2:10,11).

De moderne theologie spreekt uitsluitend over de mens Jezus; laat Zijn ambtsnaam Christus het liefst weg en loochent Zijn geboorte uit de kracht van de Allerhoogste. De moderne theologie weet niets van de heerlijkheid die Hij bij de Vader had, voordat de wereld er was; weet niet dat Hij Zich van die heerlijkheid ontledigd heeft om een mens te worden; weet ook niet van de grotere heerlijkheid die Hem toegezegd is.

Maar de moderne theologie heeft beter dan de orthodoxe en de Roomse theologie begrepen dat Christus, toen Hij op aarde was en leed en stierf, een mens was, die leefde en werkte door het geloof.

Laten we leren Filippenzen 2:5-11 eenvoudig te geloven; dan geloven we ook Galaten 2:16, zoals het er staat in het Grieks en in de oude Statenvertaling en dan vertalen we niet meer dat wij gerechtvaardigd worden door ONS geloof IN Christus, maar dat we gerechtvaardigd worden door het geloof VAN Christus Jezus.

www.pronk-stukjes.nl